

ΝΤΞΕΦΙ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΚΙ ΘΑ ΑΛΛΑ

ΗΛΙΑΣ ΤΑΜΠΑΚΕΑΣ 11-87

Ο ΑΚΗΣ ΙΑΝΟΥ ΜΙΛΑΕΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΒΑΜΒΑΚΑΡΗ

Η ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΠΑΡΕΑ
ΣΑΣ ΠΡΟΣΚΑΛΕΙ

ΣΚΙΑΘΟΥ 39 ΚΑΤΩ ΠΑΤΗΣΙΑ

ΓΙΑ ΧΟΡΟΥΣ ΚΑΙ
ΣΥΝΕΣΤΙΑΣΕΙΣ:
ΤΗΛ. 2010.397

ΡΕΝΑ ΚΟΥΜΙΩΤΗ
ΠΕΤΡΟΣ ΜΗΛΑΣ
ΧΑΡΗΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ
ΕΥΑ ΓΡΗΓΟΡΑΚΗ
ΖΩΗ ΠΑΤΕΡΕΣΚΟΥ

ΦΙΛΙΚΕΣ ΤΙΜΕΣ
ΚΑΙ ΣΤΟ ΜΕΝΟΥ
ΤΟ ΚΡΑΣΙ ΔΩΡΕΑΝ

Ο ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΗΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΦΕΡΜΗΣ

ΣΚΗΝΟΘΕΣΙΑ ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΤΣΑΡΟΠΟΥΛΟΣ ΚΕΙΜΕΝΑ ΝΙΚΟΣ ΒΕΛΕΤΑΚΟΣ

ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΤΑΣΙΑ ΒΕΡΡΑ

ΚΛΑΡΙΝΟ ΚΩΤΣΑΚΗΣ
ΚΑΙ ΟΙ ΤΣΕΧΟΙ CURSANDI

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

ΦΑΙΔΩΝ ΛΙΟΝΟΥΔΑΚΗΣ

Γραφείο Έκδοσης
Σόλωνος 85-Αθήνα 106 79
ΤΗΛ.: 3629.569

Εκδότης

Σωτήρης Νικολακόπουλος

Υπεύθυνος Σύνταξης

Στέλιος Ελληνιάδης

Σ' αυτό το τεύχος συνεργάστηκαν

Άκης Πάνου

Γιώργος Έξαρχος

Νίκος Σαββάτης

Στέλιος Βαμβακάρης

Θοδωρής Γκόνης

Γιάννης Έξαρχος

Πάνος Δημάκης

Γιάννα Κλειάσιου

Πάνος Πουρνάρας

Μίτση Βρασιβανοπούλου

Τάσος Φαληρέας

Εικονογράφημα

Γιάννης Καλαϊτζής

Δημόσιες σχέσεις

Πάνος Δημάκης

Ιδιοκτησία

Π. Δημάκης και Σια Ε.Ε.

Νομική Σύμβουλος

Βάσω Διαμαντοπούλου

Καλλιτεχνική Επιμέλεια

Ανδρέας Κιλιμάντζος

Θεσσαλονίκη

Νίκος Θεοδωράκης

Τσιμισκή-Π. Μελά 15

Τηλ. 265.708

Φωτοστοιχειοθεσία

Lexikon

Διδότου 26

Τηλ. 3639.387

Εκτύπωση

Μ. Κωνσταντινίδου & Σια Ο.Ε.

Μαρίνου Αντύπα 53

Τηλ. 9711.877

Ατελιέ

Αφοί Τζήφα

Σόλωνος 52

Τηλ. 3636.497

Βιβλιοδεσία

Δ. Δάλαρης & Σια Ε.Ε.

Διονύσου 1, Ν. Λιόσια

Τηλ. 5752.675

Τεύχος 14,

Φλεβάρης-Μάρτης '87

Τιμή δρχ. 200

Το σχέδιο του εξώφυλλου
είναι του Ηλία Ταμπακέα

ΝΤΕΦΙ

Χαρμάνι

- Η «κρίση» με την Τουρκία, η επιτυχία της Εθνικής μας στην Ολλανδία, η διένεξη για την Εκκλησιαστική περιουσία, η επιστροφή του Καζαντζίδη στη δισκογραφία, το νομοσχέδιο για τα ναρκωτικά, η παρουσία του Παπανδρέου στην έκθεση για τον Τσιτσάνη, η ανεργία κι ο πληθωρισμός, η άνοιξη, ο ξεπεσμός των κομμάτων και των «φορέων» εν γένει, ο διάλογος για τη γλώσσα και τα αρχαία ελληνικά, το ξήλωμα του Χαλάτση απ' την ΕΡΤ-1 και... ένα φοβερό χαρμάνι αντιφατικών καταστάσεων που μας ζαλίζει και μας πνίγει...
- ...και δεν μας αφήνει να χαλαρώσουμε και ν' αγαπηθούμε, αλλά – τελευταία – ούτε και να τραγουδήσουμε...
- ... μας οδηγεί και πάλι στα «βασικά», στο Μάρκο Βαμβακάρη που διαμόρφωσε το σύγχρονο λαϊκό τραγούδι, αλλά και στην επανάσταση του 1821 που διαμόρφωσε το νεότερο ελληνικό κράτος...
- ... μέσα από την ανάγκη μας να ξαναβρούμε ό,τι μας ενώνει βαθύτερα, μπροστά σ' ένα μέλλον θαμπό και αβέβαιο.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΧΟΛΙΑ	2
ΑΦΙΕΡΩΜΑ	
Μάρκος Βαμβακάρης, 15 χρόνια από το θάνατό του	11
Ο Μάρκος ήταν η Αρχή	12
ο Άκης Πάνου μιλάει για τον Βαμβακάρη	
Σφουγγάρα στην Κοκκινιά	18
Οι δίσκοι του Μάρκου στην αγορά	20
Πρέπει να 'ρθει η Δεξιά;	22
Μερικές σκέψεις του Τάσου Φαληρέα	
James Brown: Φώναξέ το δυνατά	25
Polyphone: η μεγάλη μικρή Εταιρεία	32
Ross Daly: Ένας Ιρλανδός κόλλησε στην Κρήτη	34
Εικονογράφημα του Γιάννη Καλαϊτζή	42
1821 Μύθος, Θρύλος και αλήθεια	45
Αγάπα με, Σκότωσέ με! (Β' μέρος)	52
Στο στούντιο	59
BINTEO	60
BIBLIA ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ	62
Γιάννης Λεμπέσης: Ζυμώθηκα με τη βυζαντινή μουσική	64
Δισκογραφία	65
ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΚΑΙ... ΑΛΛΑ	67
Δισκοκριτική	68

η μεγάλη φωνή της Παπαδοπούλου σε μεγάλα τραγούδια

ΠΙΤΣΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΥ ΜΟΥ ΧΑΡΑΞΕΣ ΠΟΡΕΙΑ
ΣΤΟ ΣΤΑΥΡΟΔΡΟΜΙ
ΕΡΩΤΑ ΜΟΥ ΑΓΙΑΤΡΕΥΤΕ
ΓΚΡΕΜΙΣΤΑ
ΤΗΣ ΤΑΒΕΡΝΑΣ ΤΟ ΡΟΛΟΙ
ΜΕ ΤΕΛΕΙΩΣΕΣ
ΚΑΙ, ΠΑΜΕ ΜΙΑ ΒΟΛΤΑ
ΣΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ!

από την

Columbia

The Columbia logo, which consists of a stylized musical note with a horizontal line through it, positioned above the word "Columbia".

Ο ΜΑΡΚΟΣ ΉΤΑΝ Η ΑΡΧΗ

Ο ΑΚΗΣ ΠΑΝΟΥ

μιλάει για τον Βαμβακάρη

Η μάνα μου συνήθιζε να τραγουδάει, όπως και όλο της το σόι σε αντίθεση με το σόι του πατέρα μου.

Μεγαλώνοντας κατάλαβα ότι η μάνα μου ήταν ρεμπετοστοιχείο και τα τραγούδια που άκουγα στο σπίτι μας ήταν ρεμπέτικα. Έτσι, το Μάρκο τον ξέρω ακουστικά από τότε που γεννήθηκα. Δεν υπήρχε προκατάληψη κι απ' όσα είχα καταλάβει οι συγγενείς της ήταν κάπως περιθωριακοί τύποι της εποχής.

Ο πατέρας μου ήταν Αθηναίος και ανύποπτος σε σχέση με την Πειραιώτισα μάνα μου που ήταν ξύπνια γυναίκα παρ' όλο που ήταν κλεισμένη στο σπίτι.

Εμένα ο Μάρκος μου πήγαινε στ' αυτιά μου χωρίς να ξέρω γιατί, χωρίς να ξέρω ότι τα τραγούδια ήταν δικά του, ότι ήταν συριανός, ότι προερχόταν από ένα αστικό κέντρο. Δεν ήταν ο Τσιτσάνης απ' τα Τρίκαλα. Ήταν ο Μάρκος απ' τη Σύρα, ο Φραγκοσυριανός. Αυτό εμένα μου πήγαινε. Ήμουν πιτσιρίκος και η αλητεία μου πήγαινε πιο πολύ. Τα αλάνια μου κάνανε περισσότερο απ' ότι τα παιδιά που ήτανε «στημένα».

Ήτανε το '46 που είχανε μαζευτεί όλοι στου Καλαματιανού, ο Μάρκος, ο Τσιτσάνης, ο Γενίτσαρης, ο Ηλίας ο Ποτοσίδης, η Μπέλλου... Απέναντι στην παραλία στα πυροβολεία που 'χαν αφήσει οι Γερμανοί έχω καθήσει κι έχω χαζέψει απ' αυτά που ακούω κι έχω ξεχαστεί. Γυρίζω σπίτι κατά τις τρεις το πρωί και με

παίρνει ο πατέρας μου και με πηγαίνει στο τμήμα. Μ' αφήνει εκεί μέχρι το μεσημέρι και γυρίζοντας απ' το γραφείο με παίρνει στο σπίτι και μου λέει ή δουλειά ή σχολείο, και του λέω δουλειά. Έτσι έφυγα απ' τη σχολή μηχανικών που πήγαινα. Στα 13.

Δηλαδή, ο Μάρκος ήταν και η αιτία που παράτησα το σχολείο, χωρίς αυτός να ξέρει τίποτα. Πέρα από το ότι γενικότερα καθόρισε την πορεία του ρεμπέτικου τραγουδιού, εμένα προσωπικά με επηρέασε πολύ, ίσως έχει χαραξει την πορεία μου.

Όταν όμως έβαλα μουσική στα κομμάτια μου το μυαλό μου δεν ήτανε στημένο στο Μάρκο. Τα ακούσματα ήταν ο οδηγός μου αλλά υποβολέας μου ήταν ο στίχος μου. Αυτό που κράτησα απ' το Μάρκο είναι ότι έλεγε την αλήθεια της εποχής του χωρίς φόβο και χωρίς πάθος. Αυτό προσπάθησα να «μιμηθώ». Φιλοδοξώ να λέω την αλήθεια της εποχής μου. Με επηρέασε από πολλές μεριές, ιδεολογικά και ανθρώπινα κι όταν επηρεαστείς τόσο πολύ από κάπου όλα τ' άλλα χωρίς να τα παραγνωρίζεις και χωρίς να τα διαγράφεις σου φαίνονται πολύ μικρότερα, γιατί είσαι αναγκασμένος όλα – εφ' όσον είσαι αυτής της σχολής – να τα παραβάλεις με τα πρότυπα.

Σιγά-σιγά σταμάτησα και να τους ακούω τους επόμενους. Τους άκουσα, έκανα τις παραβολές μου κι όσο το πράγμα ξεπλενότανε, κάποια στιγμή σταμάτησα και να τους ακούω. Ο Μάρκος ήταν καθοριστικός.

Το '46 πρωτανέβηκα στο πάλκο και κατά το '50 πρωτογνωριστήκαμε με το Μάρκο. Ήμουν 17 χρονών και ήταν ο μόνος άνθρωπος που έπαιρνα κουράγιο.

Αν και δεν είχα ακόμα βάλει τραγούδια, απλώς έπαιζα μπουζούκι σε κάποια μαγαζιά, δεν έκανε πως δεν με γνωρίζει. Το ίδιο κι όταν έμπλεξα με τις εταιρίες που αυτουνού ουσιαστικά του είχαν κλείσει τις πόρτες. Τον είχαν φτάσει οι υπάλληλοι των εταιριών, που τις είχε ανοίξει αυτός και τις είχε κάνει εταιρίες, να τον αφήνουνε στον προθάλαμο, να περιμένει στο χωλλή να του παίρνουνε τα τραγούδια για να κάνουνε ακρόαση οι... έτσι, οι ειδικοί!

Όποτε μ' έβλεπε με σταμάταγε κι είχε πάντα να μου πει μια καλή κουβέντα. Πίστευε ότι εγώ ξέρω γράμματα. Δεν είχαμε συζητήσει ποτέ πάνω σ' αυτό, γιατί ήταν τέτοιος ο σεβασμός μου που εγώ δεν του ανοιγόμουν ποτέ. Με πιάνει μια μέρα και μου λέει με τη βαρειά φωνή του «κοίταξε να δεις, μην στεναχωριέσαι καθόλου. Εσένα δεν μπορούν να σου κάνουν τίποτα. Εμείς είμαστε αγράμματοι και μας πιάσανε κορόιδο».

Αυτός ο άνθρωπος ενώ ήταν τελείως ξένος σε μένα, γιατί ήταν πολύ μεγάλος για να 'ναι φίλος μου, με επηρέασε καθοριστικά. Αν δεν ήταν ο Μάρκος δεν ξέρω αν θα είχα το κουράγιο που έχω μέχρι σήμερα. Από τις πέντε κουβέντες που μου 'λεγε και από τη στάση του, όχι μόνο απέναντι σε μένα.

Επειδή πάντα ήμουν κόντρα στα κοινωνικά πράγματα ασυναίσθητα μες στα τραγούδια του Μάρκου άκουγα κάποιο αντικοινωνικό – μετάφρασε το όπως θέλεις – στοιχείο, κόντρα στην κοινωνία χωρίς να την πειράζει. Άκουγα έναν άνθρωπο που έλεγε στην κοινωνία «άσε με ήσυχο». Δεν ήταν κόντρα, έλεγε μην μου πας εσύ κόντρα. Δεν ήταν αυτό που σήμερα λέμε αναρχικός, όμως τον ενοχλούσε η οργανωμένη κοινωνία που κάπου του 'μπαινε στα προσωπικά του.

Αυτό πέρναγε μέσα από τα τραγούδια του, ή της παρέας του αν θέλεις. Μιλώ γενικά για το κλίμα της εποχής, γιατί τότε κι εγώ δεν ήξερα ποιο ήτανε του Μάρκου και ποιο του Μπάτη... Από πολύ μικρός τα θυμάμαι, από τα χρόνια που ο νονός μου με πήγαινε βόλτα με την καταβρεχτήρα.

Όταν άκουγα «τζαρές δεν γίνεται παιδιά, να τον πιούμε στη σπηλιά, γιατί μες την πολιτεία φυλακή κι εξορία», δεν ήξερα τίνος ήταν. Άκουγα κάποιους ανθρώπους που είχανε μια αντίθεση με την κοινωνία, αλλά δεν της λέγανε αυτά που άκουγα αργότερα «βρε ντουριά να 'χα μια μπουνιά να κάνει για χίλιους εννιά...».

Με μπολιάσανε αυτά. Υπήρχανε κάποιοι που μου λέγανε ότι την ώρα που δεν τη βρίσκεις με την κοινωνία, την κοπανάς και δεν ασχολείσαι μαζί της. Αυτό, μου έκανε στην ψυχρόσυνθεσή μου.

Η οπερέτα δεν εκπροσωπούσε τίποτα απ' αυτό που έπι-

ωθα εγώ. Σακελλαρίδης, Λέχαρτ, Χατζηποστόλου ήτανε ένα και το αυτό. Βαυαρικό κατάλοιπο. Μιλάμε για προ-Τσιτσάνη. Τον Τσιτσάνη τον ακούσαμε εμείς οι νέοι όταν ξανάνοιξε η δισκογραφία το '46. Και η «Συννεφιασμένη Κυριακή» που είναι το τραγούδι του που συζητιέται περισσότερο απ' όλα, ήταν πράγματι κάτι ξέχωρο για την εποχή εκείνη. Ήταν ένα άλλο κλίμα. Εγώ έπαιζα όργανο απ' τα 8 και μέχρι το '46 που έγινα 13 χρονώ, είχα ζυμωθεί με τα τραγούδια του Μάρκου που κυριαρχούσαν.

Μουσικά άκουγα ένα πράγμα σκληρό, πρωτόγονο με την καλή έννοια, ακατέργαστο, μου πήγαινε, άκουγα κάτι που δεν είχε κάτσει κάποιος να το πολυσκαλίσει. Δεν τον ενδιέφερε αν η γλώσσα που θα χρησιμοποιήσει είναι λεπτή, ίσως γιατί αυτή ήταν η γλώσσα του. Δεν τον ενδιέφερε να είναι ευχάριστος, το έβλεπες αυτό. Έβλεπες κάποιον που έγραφε μ' αυτή τη γλώσσα γιατί έτσι ήθελε. Σε αντίθεση με τα τραγούδια που βγήκαν αργότερα, όταν άνοιξε η δισκογραφία, που ήταν εκλεπτυσμένα, από το δημοτικό τραγούδι, το βλάχικο. Τα Τρίκαλα. Το καταλάβαινα αυτό το κλίμα, ήταν όμως μια τελείως άλλη σχολή που δεν με αφορούσε. Υπήρχε διαφορά. Αυτό που λέμε κέντρου-επαρχίας. Ο Μάρκος ήταν κέντρο.

Ψάχνοντας να βρούμε το αυθόρμητο στοιχείο, το πηγαίο, το ασυμβίβαστο στοιχείο, βρίσκουμε το Μάρκο σαν δημιουργό. Και είναι δύσκολη η θέση του γιατί παντρεύει το δημιουργό με έναν άνθρωπο που είναι ταυτόχρονα οικογενειάρχης και πατέρας. Είναι δηλαδή, ρεμπέτης και δεν το αρνείται χωρίς όμως να το πηγαίνει στο «τα πετάμε όλα», αυτό που λεμε ρεμπέτ-ασκέρι, ενώ κάποιοι απ' την παρέα του ήτανε ρεμπέτες μ' αυτή την έννοια. Είναι μια μοναδική περίπτωση. Είναι ο οικογενειάρχης που όμως δεν κάνει παραχωρήσεις σ' αυτό που γράφει, σ' αυτό που δίνει, για χάρη της οικογένειας ή του σπιτιού του. Αυτό που γράφει γράφεται και πολύ λίγο τον ενδιαφέρει αν θα 'χει καλές ή κακές κριτικές.

Ακόμα ο Μάρκος είναι ο πρώτος που ανοίγει την πόρτα στις εταιρίες, ο πρώτος που σπάει το φράγμα, σε χρόνο ανύποπτο, και περνάνε οι πάντες. Για να φτάσει στο σημείο να του κλείσουνε την πόρτα.

Τον καιρό που βγήκαμε εμείς, πιτσιρίκια, και κυκλοφορήσαμε σ' αυτό το χώρο, δεν μπορούσαμε να έχουμε δικά μας τραγούδια γιατί οι εταιρίες ήταν δύο και ήταν φραγμένες από κάποιες επιτροπές καλλιτεχνών. Στις επιτροπές αυτές ήτανε ο Τσιτσάνης, αργότερα ο Χιώτης, ο Περιστερής... Ο Μάρκος αυτό το ρόλο δεν τον έπαιξε ποτέ, το ρόλο του ελεγκτή της δουλειάς των άλλων, ενώ ήταν ο πρώτος που είχε το δικαίωμα να το κάνει αυτό σε σχέση με τους υπόλοιπους. Ήταν ένας άνθρωπος που άνοιξε την πόρτα του κυκλώματος, χώθηκε μέσα και ου-

σιαστικά ήταν μακριά απ' το κύκλωμα μέχρι τη μέρα που πέθανε.

Αργότερα, παίζοντας περισσότερο και ακούγοντας τα τραγούδια που βγήκαν μετά τον πόλεμο είδα το ρόλο που έπαιξε ο Μάρκος για τους μεταγενέστερους. Κινδυνεύεις βέβαια, να χαρακτηριστείς βλάσφημος άμα πεις σ' αυτούς που θέλουν να τ' ακούν έτσι κι όχι αλλιώς κάτι, πέρα απ' αυτά που λέγονται συνήθως.

Όταν άκουσα το «Μες στην πολλή σκοτούρα μου γιατί να σε γνωρίσω, κλαίω και λέω μυστικά...», ένα από τα πιο σπουδαία τραγούδια του Τσιτσάνη, στ' αυτί μου ήταν η «Χριστίνα» του Μάρκου. «Εμένανε δεν μ' αγαπάς και δεν με λογαριάζεις, σ' αρέσουν οι σατράπηδες Χριστίνα μου, γι' αυτό τους κουβεντιάζεις...». Δεν ήτανε λοιπόν τίποτα καινούργιο.

Όσο μπλεκόμουνα, συνεχώς καταλάβαινα ότι για το ρεμπέτικο, για το τραγούδι της πόλης – στ' αυτιά μας – ο Μάρκος ήταν η αρχή.

Σπουδάζοντας τα πράγματα άκουσα κι άλλα ρεμπέτικα τραγούδια, της εποχής του Σουρρή με μπουζούκι. «Πάρε με Αντριάνα μου να σε βοηθώ στη βρύση και να σου κουβαλώ νερό απ' το Βατραχονήσι». Αυτή ήταν η ρεμπετιά της Αθήνας.

Μετά από το Μάρκο, ψάχνοντας να βρω πρωτόγονα στοιχεία, πηγαία, είδα ελάχιστα πράγματα αυτούσια καινούρια – χωρίς να εξαιρέσω τον εαυτό μου – μέχρι σήμερα.

Δεν υπάρχει κανένας εμπειρικός μουσικοσυνθέτης που να 'χει ξεκινήσει από τότε και να 'χει φτάσει μέχρι σήμερα ανεπηρέαστος – πολύ ή λίγο – από το Μάρκο! Με το Μάρκο μπήκανε καινούρια στοιχεία. Σαν παράδειγμα μπορώ να πω ότι εγώ – για να μην κάνουμε κριτική μόνο σε άλλους – πήρα τα 9/8 επειδή μ' αρέσανε σαν ρυθμός και τα χρησιμοποίησα με πάρα πολλούς τρόπους. Δεν πήρα το Μάρκο σαν πρότυπο προς αντιγραφή, αλλά από το Μάρκο μου καρφωθήκανε τα 9/8.

Ο Μάρκος έδωσε τα 9/8 με τρόπο διαφορετικό απ' τον τρόπο που δόθηκαν αργότερα απ' τους άλλους. Όταν έπλαθε τα 9/8 ήταν ελεύθερος, δεν είχε κανένα πρόβλημα. Έκανε μουσική του ό,τι του 'λεγε ο στίχος, οι τονισμοί του στίχου.

Το 9/8 τα 'παιζε πάντοτε διπλά. Για το Μάρκο τα 18 ήταν σύννηθες φαινόμενο ενώ για τον Τσιτσάνη όχι. Κι όποτε ο Τσιτσάνης τα 9 τα 'κανε 18 ήταν κάτι πλαστό, ξένο.

Ο Μάρκος μου 'δωσε και κατάλαβα ότι τα 9/8 είναι ένας ρυθμός που τον παίρνεις και τον κάνεις ό,τι θέλεις. Μπορείς να κάνεις άπειρες παραλλαγές και ρυθμικές διαφοροποιήσεις πειθαρχώντας στο μέτρο. Μπορείς να κάνεις ένα κομμάτι να είναι ακουστικά τσιφτετέλι και την ώρα που το μετράς να είναι 9/8.

«**Ο** Μάρκος κοίταζε να ζήσει μέσα σ' αυτή την κοινωνία χωρίς να την ενοχλεί, αλλά και λέγοντάς της μην μ' ενοχλείς κι εσύ»

Εκτός όμως απ' την επιρροή της μουσικής του, ο Μάρκος ήτανε ένα σχολείο. Μας έμαθε όλους – άσχετα με το πόσο τον άκουσε ο καθένας – να λέμε αυτό που πιστεύουμε, παραγνωρίζοντας τις συνέπειες. Το πόσο τον άκουσε ο καθένας μας έχει σχέση με το κουράγιο του.

Ο Μάρκος δεν λουστράρησε τα τραγούδια για να περάσουνε απ' τη λογοκρισία, την ώρα που – απ' ότι έχω μάθει απ' τον ίδιο – πήγαινε η αστυνομία σ' ένα μαγαζάκι που είχε και του βάζανε χέρι για να δώσει στοιχεία για ορισμένους, του ζητάγανε να καρφώσει για να μην του κλείσουνε το μαγαζί.

Ο Μάρκος κοίταζε να ζήσει μέσα σ' αυτή την κοινωνία χωρίς να την ενοχλεί, αλλά και λέγοντάς της μην μ' ενοχλείς κι εσύ.

Είχε έναν αντρισμό που τον έφερε – έχοντας δώσει τη φόρμα του ρεμπέτικου τραγουδιού – στο σημείο να πεθάνει, μη έχοντας πόρους, στο διάδρομο του Ερυθρού Σταυρού!

Σαν στοιχείο ο Μάρκος είναι η ρίζα του ρεμπέτικου, αυτής της μορφής του λαϊκού τραγουδιού. Ο Μάρκος έχει κάτι ξεχωριστό. Δεν είναι ο συνθέτης, είναι ο τραγουδοποιός. Δεν είναι ο Σεφέρης συν Θεοδωράκη, ή

«Ο Μάρκος είναι ο οικογενειάρχης που όμως δεν κάνει παραχωρήσεις σ' αυτό που γράφει...»

ο Γκάτσος συν Χατζιδάκι, ή η Παπαγιαννοπούλου συν Τσιτσάνη, είναι ο Μάρκος. Μην τον μπερδέψουμε το Μάρκο με τους συνθέτες ούτε με τους στιχουργούς.

Όταν λέω λαϊκό τραγούδι βλέπω τον εμπειρικό τραγουδοποιό ή αν θες συνθέτη και στιχουργό όπως έχουν εξελιχθεί τα πράγματα με την εκβιομηχάνιση του είδους.

Το λαϊκό τραγούδι ήταν πάντα τραγούδι των εμπειρικών αλλά δεν ήταν πάντα αστικό, γιατί πόλεις μεγάλες δεν υπήρχαν. Και η Αθήνα χωριό ήτανε. Το τραγούδι που κυριαρχούσε, στην κλίμακα που μπορούσε ν' ακούγεται, ήταν «του Κίτσου η μάνα κάθεται στην άκρη στο ποτάμι. Με το ποτάμι μάλωνε και το πετροβολούσε. Ποτάμι για λιγότεψε, ποτάμι τράβα πίσω για να περάσω αντίπερα στα κλέφτικα λημέρια». Έτσι σκιαγραφούσε ο λαϊκός δημιουργός την εποχή του. Για μας το δημοτικό είναι η αρχέγονη μορφή του λαϊκού τραγουδιού. Μετά, το χωριό φθίνει, αναπτύσσονται οι πόλεις και ο λαϊκός δημιουργός σκιαγραφεί την πόλη γιατί το χωριό δεν έχει πια τόσο ενδιαφέρον. Δεν υπάρχει πια ούτε ο Κίτσος ούτε η μάνα του.

Βεβαίως το δημοτικό, αυτή τη μορφή του λαϊκού τραγουδιού, συνεχίζουν να το εκμεταλεύονται, αλλά παύει να αντιπροσωπεύει κάτι. Είναι ένα είδος που πρέπει να διατηρηθεί μουσειακά. Είναι η ζωντανή έκφραση της εποχής του, της Ελλάδας του χωριού.

Στην Ελλάδα των πόλεων ο Μάρκος κυριαρχεί. Τα στοιχεία που 'χουν έρθει απ' την Κωνσταντινούπολη κι απ' αλλού χαρμανιάζονται και δημιουργούν το αστικό λαϊκό τραγούδι. Ο Μάρκος προέρχεται από πρωτεύουσα κι έρχεται στον Πειραιά. Έτσι έχουμε το λαϊκό τραγούδι στη μορφή του ρεμπέτικου, δηλαδή μια συνέχεια του δημοτικού τραγουδιού χωρίς να έχουν μεγάλη σχέση μεταξύ τους. Έχουν όση σχέση μπορεί να έχει το χωριό με την πόλη. Δεν είναι ανεπηρέαστα, αλλά επηρεάζουν το ένα το άλλο τόσο όσο μπορεί το χωριό να επηρεάσει την πόλη.

Τα ταλέντα που βρίσκονται στην επαρχία δεν μπορούν πια να αποδώσουν γιατί το τραγούδι οργανώνεται, βιομηχανοποιείται και ο οποιοσδήποτε εμπειρικός λαϊκός δημιουργός δεν μπορεί ν' ακουστεί, γιατί ο τρόπος για ν' ακουστεί έχει γίνει πολύπλοκος. Έχουμε μπει σ' αυτό που λέμε δισκογραφία, όχι βέβαια στην έκταση που είμαστε σήμερα, αλλά οπωσδήποτε στις διαστάσεις της εποχής εκείνης.

Για ν' ακουστεί κάποιος θα πρέπει να 'ρθει στην Αθήνα και να μπει μέσα σ' αυτό το κόλπο γιατί πια δεν είναι ελεύθερος ο τρόπος επικοινωνίας.

Έχουμε έτσι ένα κύμα δημιουργών απ' την επαρχία, αλλά και από πόλεις-κέντρα, που κατεβαίνουν στην

«Ο Μάρκος προτιμούσε ν' αποσυρθεί, να πάει σπίτι του ή στο κουτούκι του»

Αθήνα, όπως ο Μητσάκης απ' το Βόλο, ο Τσιτσάνης απ' τα Τρίκαλα, ο Παπαϊωάννου απ' την Κωνσταντινούπολη κ.α.

Οι άνθρωποι αυτοί έρχονται και αποδίδουν ένα είδος που είναι ο-Μάρκος-συν-τις-ιδέες-που-φέρνουν-μαζί-τους. Έτσι φεύγουμε απ' τη σχολή του Μάρκου και πάμε στη σχολή Τσιτσάνη.

Φεύγουμε από το καθαρά αστικό τραγούδι και μπαίνουμε σε μια περίοδο που το τραγούδι εμπλουτίζεται με άλλα στοιχεία αλλά παύει να είναι τόσο αυθόρμητο, γίνεται πιο συμβιβαστικό.

Εδώ παίζει ρόλο και το κάθε πρόσωπο.

Ο Μάρκος είναι ένα στοιχείο που την ώρα που βλέπει ότι θα συγκρουστεί με την κοινωνία αποσύρεται. Ενώ τα στοιχεία που μπαίνουνε μετά το Μάρκο είναι άλλα. Είναι ο Τσιτσάνης που θα πάει και στη στρατιωτική λέσχη να εμφανιστεί, που χρησιμοποιεί τη γυναίκα πιο πολύ...

Ο Τσιτσάνης, ένα πολύ σημαντικό πρόσωπο, αναγκάστηκε το «άνω κάτω χθες τα κάναμε, στου Σιδέρη τον παληό τεκέ, πρωί-πρωί με τη δροσούλα πάνω στη γλυκειά μαστούρα, πολιτσημένοι μας τραβάνε και για τη στενή μας πάνε» να το κάνει «άνω κάτω χθες τα κάναμε, στου Σιδέρη τον παληό μπουφέ, πρωί-πρωί με τη δροσού-

λα πάνω στη γλυκειά σκοτούρα στήσανε καβγά δυο μάγκες για να κάνουν ματσαράγκες» κ.λπ.... Δηλαδή χρειάστηκε να πλαστογραφήσει τον εαυτό του για να διέλθει. Αυτό είναι κάτι που δεν το έκανε ο Μάρκος.

Και ήταν υποχρεωμένος ή να το κάνει αυτό ή να πεθάνει στην τρίτη θέση του νοσοκομείου. Προτίμησε το δεύτερο και το θεωρώ πολύ φυσικό.

Όταν ο Χατζιδάκις πήρε παληά λαϊκά τραγούδια και τα έδωσε με τον δικό του τρόπο, τα παραποίησε. Πήρε ένα πίνακα του Θεόφιλου και τον μετέβαλε σε πίνακα του Ελ Γκρέκο. Εγώ δεν λέω ότι το τελικό αποτέλεσμα είναι κακόμορφο, αλλά παύει να είναι ο Θεόφιλος.

Όταν παραποιηθήκανε, ή αξιοποιηθήκανε – πες το όπως θέλεις – είχε γίνει κι ένα δικαστήριο, τελικά ορισμένοι με δηλώσεις τους ήταν κι ικανοποιημένοι που πήρε ο Χατζιδάκις τη δουλειά τους. Εκεί δεν ξέρω αν ο Μάρκος θα του έλεγε μπράβο. Δεν το πιστεύω. Το πολύ-πολύ θα 'λεγε «α, τη χαμούρα!»

Πολλοί άνθρωποι δέχονται να υπηρετήσουν το σύστημα, αυτός όχι. Όχι με διαμαρτυρίες και πλακάτ, αλλά εμένοντας στον τρόπο ζωής του, συμπεριφοράς και γραφής.

Οι εποχές αλλάζουν ενώ αυτός παραμένει στη γλώσσα του. Ίσως δεν είχε να πει περισσότερα πράγματα. Λες

αυτά που θέλεις να πεις κι όταν βλέπεις ότι η γλώσσα άλλαξε, τα ήθη άλλαξαν, η συμπεριφορά άλλαξε, δεν έχεις τίποτα να πεις εσύ. Γιατί ή πρέπει να μεταβάλλεις τον κόσμο και να τον φέρεις στα μέτρα σου ή να μεταβληθείς εσύ και να μπεις.

Ο Μάρκος όχι, εκεί ήταν βράχος. Δεν νομίζω πως το σκέφτηκε καν, πιθανολογώ ότι δεν θα το συνειδητοποίησε ποτέ, επειδή δεν πιστεύω ότι θα σκέφτηκε ποτέ να μπει στο κόλπο.

Αυτό που τους πείραζε τόσα χρόνια είναι που ο Μάρκος με τον τρόπο του τους έλεγε «Εγώ είμαι εγώ» και κανείς δεν μπορούσε να το αμφισβητήσει.

Από την αρχή ο Μάρκος δεν ήταν αρεστό στοιχείο, ήταν το αναγκαίο κακό.

Όταν πήγε στο Μάτσα είχε κρύψει το μπαγλαμαδάκι κάτω απ' το παλτό. Τότε το κουμάντο των εταιριών ήταν ο Χατζηαποστόλου. Επηρέαζε τα πράγματα και το Μάρκο τον έβλεπε αλητεία.

Ο Μάρκος ήταν μονοκόματος άνθρωπος, δεν ελίχθηκε ποτέ. Και δεν τους υπολόγιζε κιόλας. Όταν έβλεπε κανένα μπαγάσα δεν καταδεχόταν να του μιλήσει καν. Δεν τον έχω ακούσει να καταφερθεί εναντίον ανθρώπου ή να βρίσει. Πρώτα απ' όλα δεν χωνόταν μέσα στα πράγματα, προτιμούσε ν' αποσυρθεί, να πάει σπίτι του ή στο κουτούκι του.

Ζούσε μέσα στην κοινωνία χωρίς να της αναγνωρίζει

το δικαίωμα να υπάρχει. Θα ήθελε να μην υπάρχει η κοινωνία χωρίς όμως να την πολεμάει γιατί ήξερε ότι αυτή είναι πιο δυνατή απ' αυτόν.

Ο Μάρκος βρέθηκε σε κάποιο δίλημμα. Κι εγώ βρίσκομαι στην ίδια θέση, και άλλοι άνθρωποι.

Σου δίνουν ένα μαχαίρι, ένα πιστόλι, ένα ποτηράκι με δηλητήριο και μια λαιμητόμο και σου λένε διάλεξε με ποιο τρόπο θέλεις να πεθάνεις.

Και διαλέγεις έναν απ' όλους.

Εκεί βρέθηκε ο Μάρκος χωρίς να του το πει κανείς επίσημα. Χωρίς να του το επιβάλλει. Αυτό περισσότερο υποβάλλεται παρά επιβάλλεται. Αν και δεν ήταν λίγες οι φορές που τον τραβήξαν το Μάρκο. Όταν λοιπόν διαλέξεις τον τρόπο του θανάτου σου, σου λένε ότι εσύ διάλεξες αυτή τη λύση. Εντάξει, αλλά δεν υπήρχε καμιά λύση ζωής.

Προκειμένου να πεθάνει σαν άνθρωπος ο Μάρκος προτίμησε ν' αποσυρθεί, ίσως αυθόρμητα, να διαλέξει τη δική του ζωή, το δικό του θάνατο.

Τελευταία φορά τον είδα 10 ώρες πριν πεθάνει, στο νοσοκομείο. Όταν έφυγα εγώ έμεινε η κυρά-Βαγγελιώ, κανένας άλλος. Σχεδόν δεν έβλεπε, είχαν φράξει όλα. Πήγα να τον ταΐσω ένα γιαούρτι και δεν μπορούσε, το 'βγαζε.

**Οχυρωθείτε και σεις στο Κάστρο
της γνήσιας λαϊκής μουσικής**

ΤΑΒΕΡΝΑ

ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ

Γαλασιού και Βείκου 2 – τηλ. 29.18.768

Κάθε βράδυ οι:

Γιάννης Λεμπέσης: Μπουζούκι, τζουρά, τραγούδι.

Σάκης Βλαχάδας: Κιθάρα, τραγούδι

Άκης Κονάς: Ακορντεόν

Ελευθερία Βλάσση: Τραγούδι

Τάσος Μπουλής: Κρουστά, μπαγλαμάς, τραγούδι

Και ο Ρεμπέτης **Νίκος Περγιάλης.**

σε επιλεγμένα:

Λαϊκά, Νησιώτικα, Δημοτικά, Σμυρνέικα, Ρεμπέτικα

και κάτι το μοναδικό:

Από κάποια στιγμή και μετά ο Γιάννης Λεμπέσης με τον τζουρά του τραγουδά άγνωστα και υπέροχα παλιά ρεμπέτικα και δικές του νέες λαϊκές δημιουργίες.

**Ο αληθινά λαϊκός δίσκος
που κανένας δεν πρέπει
να χάσει**

Γιάννης Λεμπέσης

σε δίσκους
και κασσέτες

Από
ΦΑΛΗΡΕΑ

«σας μιλάω σοβαρά»

Κάθε τραγούδι του και μια υπέροχη λαϊκή μελωδία. Ένας ποιοτικός μεστός σε νόημα στίχος, μια γνήσια εκφραστική ερμηνεία.

ΜΠΑΡ

ΔΑΣΑΡΟ

ΠΕΡΙΣΤΡΑΦΙΜΟΣ 150
Σ ΒΑΤΙΣΤΗ
ΤΗΛ. 5482.833

ΤΟ ΝΤΕΦΙ ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΙ

ΚΩΣΤΑΣ ΒΙΡΒΟΣ ΜΙΑ ΖΩΗ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ αυτοβιογραφία

«...Θεωρώ το βιβλίο αυτό το σπουδαιότερο ίσως — μαζί με την «Αυτοβιογραφία» του Μ. Βαμβακάρη — απ' όσα γράφτηκαν τα τελευταία χρόνια για το ρεμπέτικο και το λαϊκό τραγούδι και ελπίζω ότι το ψύχραϊμο και διεισδυτικό βλέμμα του Βίρβου θα βοηθήσει όλους μας να δούμε πιο καθαρά μερικές πρόσφατες στιγμές της πολιτιστικής μας ιστορίας...»

Γιόργος Κοντογιάννης
Δημοσιογράφος

ΣΤΙΣ ΦΑΜΠΡΙΚΕΣ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

Κακούργα ματανάστευση
κακούργα ξενητιά
μας πέρνει απ' τον τόπο μας
τα πιο καλά παιδιά

ΤΟ ΔΙΑΒΑΤΗΡΙΟ

Πικρό σαν δηλητήριο
είναι το διαβατήριο
μα όταν ζεις δίχως ελπίδα
όπου γης είναι πατρίδα

ΛΙΓΑ ΨΙΧΟΥΛΑ

Λίγα ψιχουλα αγάπης σου γυρεύω
και ως την άλλη μου ζωή θα σε λατρεύω

ΓΕΝΝΗΘΗΚΑ ΓΙΑ ΝΑ ΠΟΝΩ

Γεννήθηκα για να πονώ
και για να τυραννιέμαι
την ώρα που σε γνώρισα
βαρσιά την καταριέμαι

ΣΤΟΥ ΜΠΕΛΑΜΗ ΤΟ ΟΥΖΕΡΙ

Στου Μπελαμή το ουζερί
λόγια πικρά, κορμιά νεκρά
βλέμμα σβησμένο
Ζήση μου ψεύτρα και σκληρή
μου 'δειξες δρόμο σκοτεινό
και λαθεμένο

ΜΕΣΑ ΣΕ ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ

Σε μια νύχτα μου 'χεις κάνει
άσπρα τα μαλλιά, μαύρη την καρδιά
Σε μια νύχτα μου 'χεις κάνει το φτωχό κορμί
σα το δέντρο που το κάψαν χίλιοι κεραυνοί
Γιατί με πρόδωσες, γιατί

ΖΑ-Ι-ΡΑ

Ζαίρα θα 'ρθω να σε κλέψω κάποια βραδιά
απ' την αγκαλιά του Μαχαραγιά
σβήνω απ' τον πόθο, μ' άλλον σαν σε νειώθω
αχ! Ζαίρα μου γλυκειά (δίσ)

Είναι ένα υλικό αυτού-
σιο, όπως το αντέγραφα από τους τοίχους
των πειθαρχείων, των αναρρωτηρίων, των απο-
χωρητηρίων, των σκοπιών και όπως το κατέ-
γραφα από ζωντανές απαγγελίες

323

Ο παλιός την κάνει έτσι
στη φοράει κοκορέτσι.

168

Μην κλαις αγάπη μου γλυκειά
που μ' έχουνε φαντάρο
θα με ξεχάσεις κάποτε
και θα φιλήσεις άλλον.

153

Γιατί με λησμονήσατε
δεν είμαι πεθαμένος
είμαι σ' ένα στρατόπεδο
μεσ' στο χακί ντυμένος.

128

Θα 'θελα να 'μouνα σουτιέν
στα στήθη τα δικά σου
για να μετρώ αγάπη μου
τους χτύπους της καρδιάς σου.

24

Τη γκόμενα μου στο στρατό
την έλεγαν Μι 'Ενα
τη χαίδευα τη λάτρευα
λες κι ήτανε παρθένα.

111

Το φανταράκι στο στρατό
να μην το λησμονείτε
με γράμματα κι επιταγές
να το παρηγορείτε.

230

Πουτάνες μ' αρνηθήκατε
γιατί είμαι φαντάρος
μ' άλλους γαμιέστε έμαθ
και θα σας πάρει ο χάρος

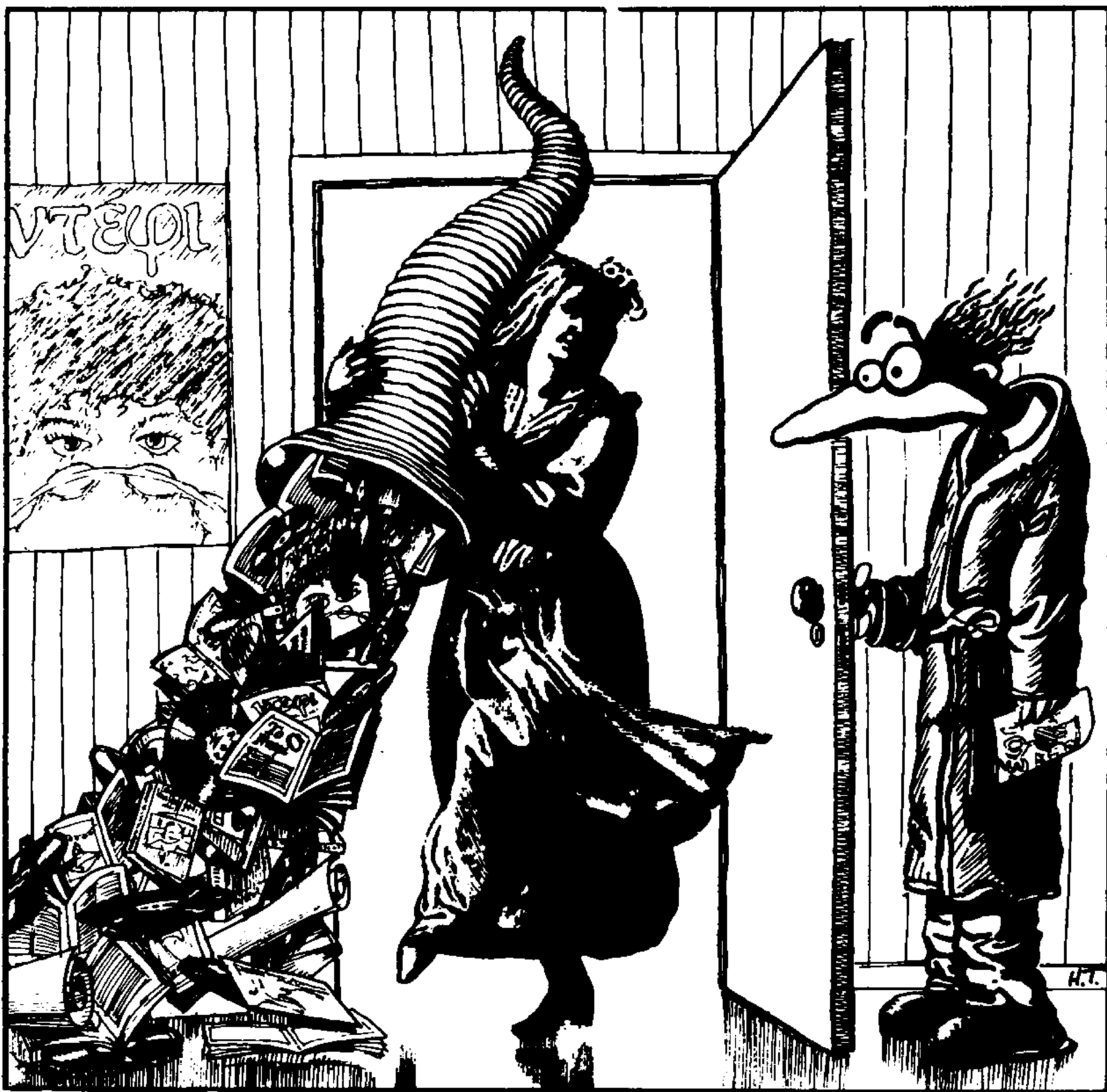
100

Τα μακαρόνια του στρατού
όλα θα τα ενώσω
να φτιάξω λιδηρόδρομο
να 'ρθω να σ' ανταμώσω.

ΝΤέφι

Το περιοδικό για το τραγούδι

και δίσκους και συναυλίες και σινεμά και βιβλία και βίντεο
και τηλεόραση και χιλιάδες άλλα ελληνικά θέματα

ΠΟΙΟΣ ΣΤΗ ΧΑΡΗ ΣΟΥ! ΑΝ ΓΡΑΦΤΕΙΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ ΣΤΟ ΝΤΕΦΙ ΟΧΙ ΜΟΝΟ
ΘΑ ΣΟΥ ΄ΡΧΕΤΑΙ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟ ΠΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΕΞΑΣΦΑΛΙΖΕΙΣ:

15%

ΕΚΠΤΩΣΗ
ΣΤΟ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΝΤΕΦΙ

15%

ΕΚΠΤΩΣΗ
ΣΤΑ
ΜΟΥΣΙΚΑ
ΒΙΒΛΙΑ

15%

ΕΚΠΤΩΣΗ
ΣΤΟΥΣ
ΔΙΣΚΟΥΣ &
ΚΑΣΣΕΤΕΣ

20%

ΕΚΠΤΩΣΗ
ΣΤΑ
ΒΙΒΛΙΑ
ΝΤΕΦΙ

ΝΑΙ ΘΕΛΩ ΝΑ ΓΙΝΩ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ ΣΤΟ ΝΤΕΦΙ ΓΙΑ ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ
ΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΣ ΤΟ ΑΣΤΕΙΟ ΠΟΣΟ ΤΩΝ 2.040 δρχ. (ΑΝΤΙ ΚΑΝΟΝΙΚΟΥ 2.400)

ΗΠΑ 36\$, ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ 48\$ Αυστ. ΕΥΡΩΠΗ 14£ Αγγλίας.

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ: Π. ΔΗΜΑΚΗΣ • ΣΟΛΩΝΟΣ 85 • Τηλ. 3629569 • ΑΘΗΝΑ

ΟΝΟΜΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

ΤΗΛ.

Τ.Κ.

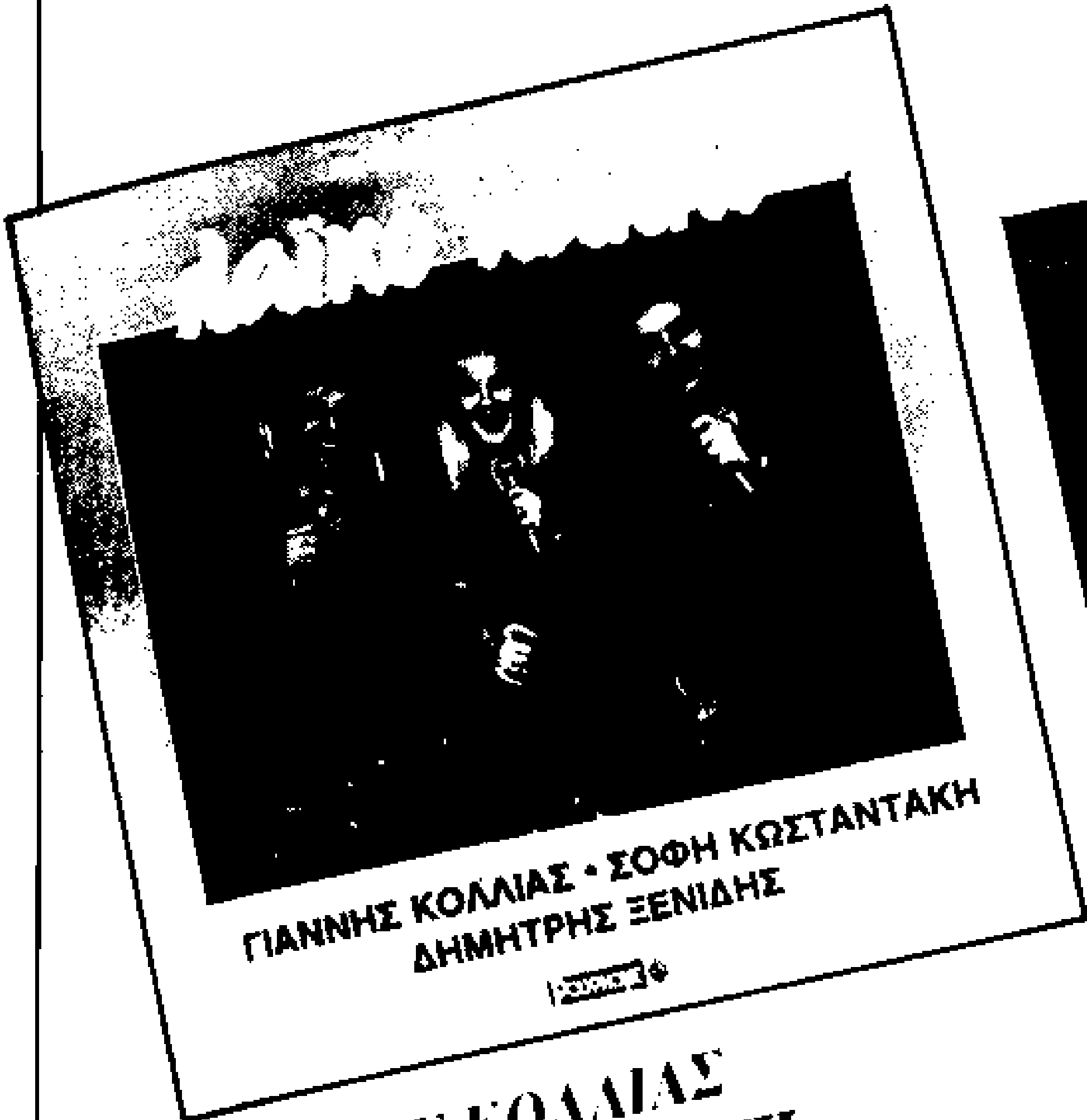

ΝΤέφι

ΣΟΛΩΝΟΣ 85 ΑΘΗΝΑ 106 79

Οι λαϊκές επιτυχίες είναι...

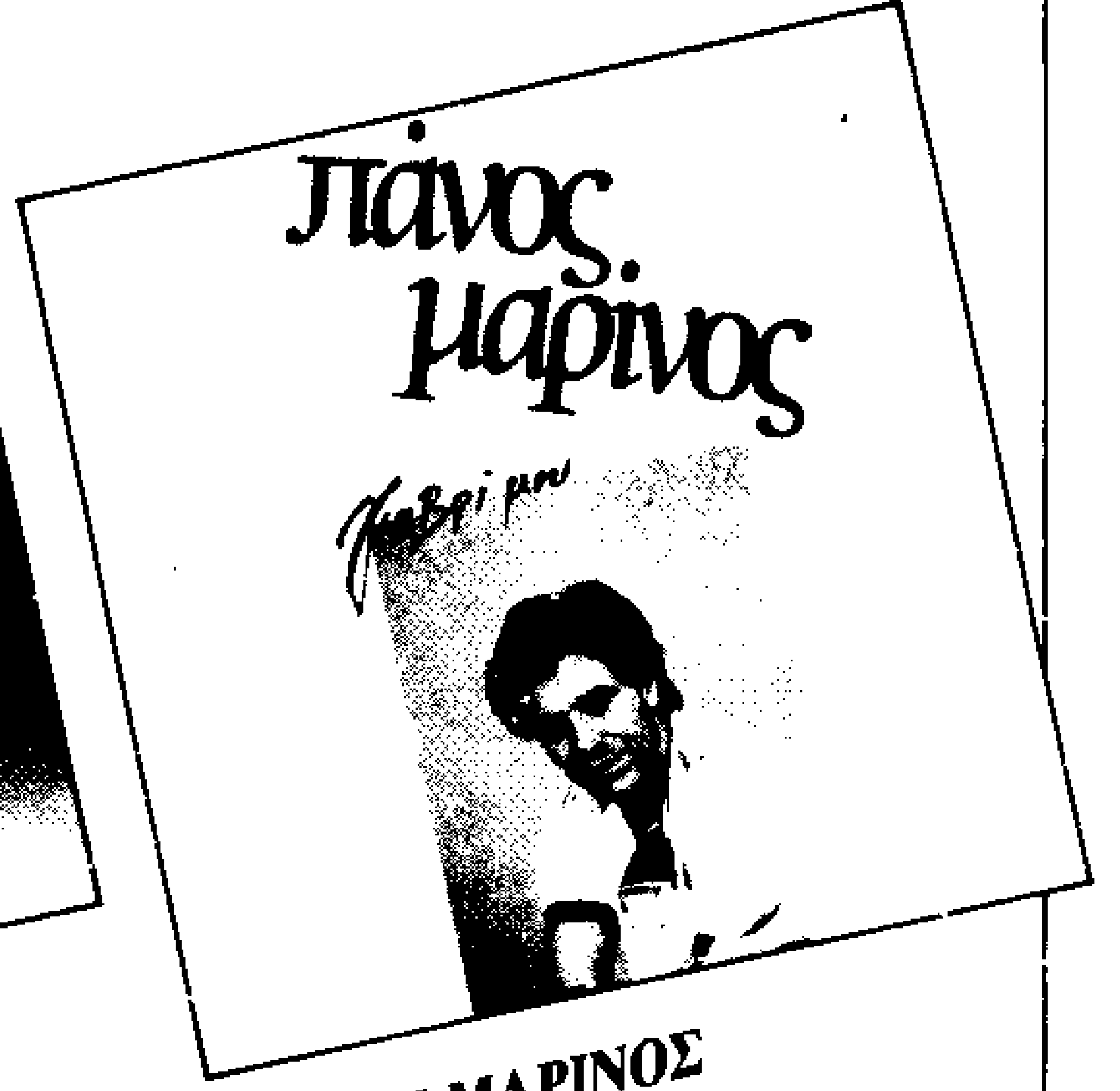
ΠΟΛΥΦΩΝΕ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΛΛΙΑΣ
ΣΟΦΗ ΚΩΣΤΑΝΤΑΚΗ
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΞΕΝΙΔΗΣ
Λαϊκό πάλκο

ΝΙΚΟΣ ΚΑΜΠΟΛΗΣ
Σουξέ είναι τα χείλη σου

ΠΙΑΝΟΣ ΜΑΡΙΝΟΣ
Γιαβρί μου

Κυκλοφορούν σε δίσκους και κασέτες

Pret á Porter

LINEA FRATINA

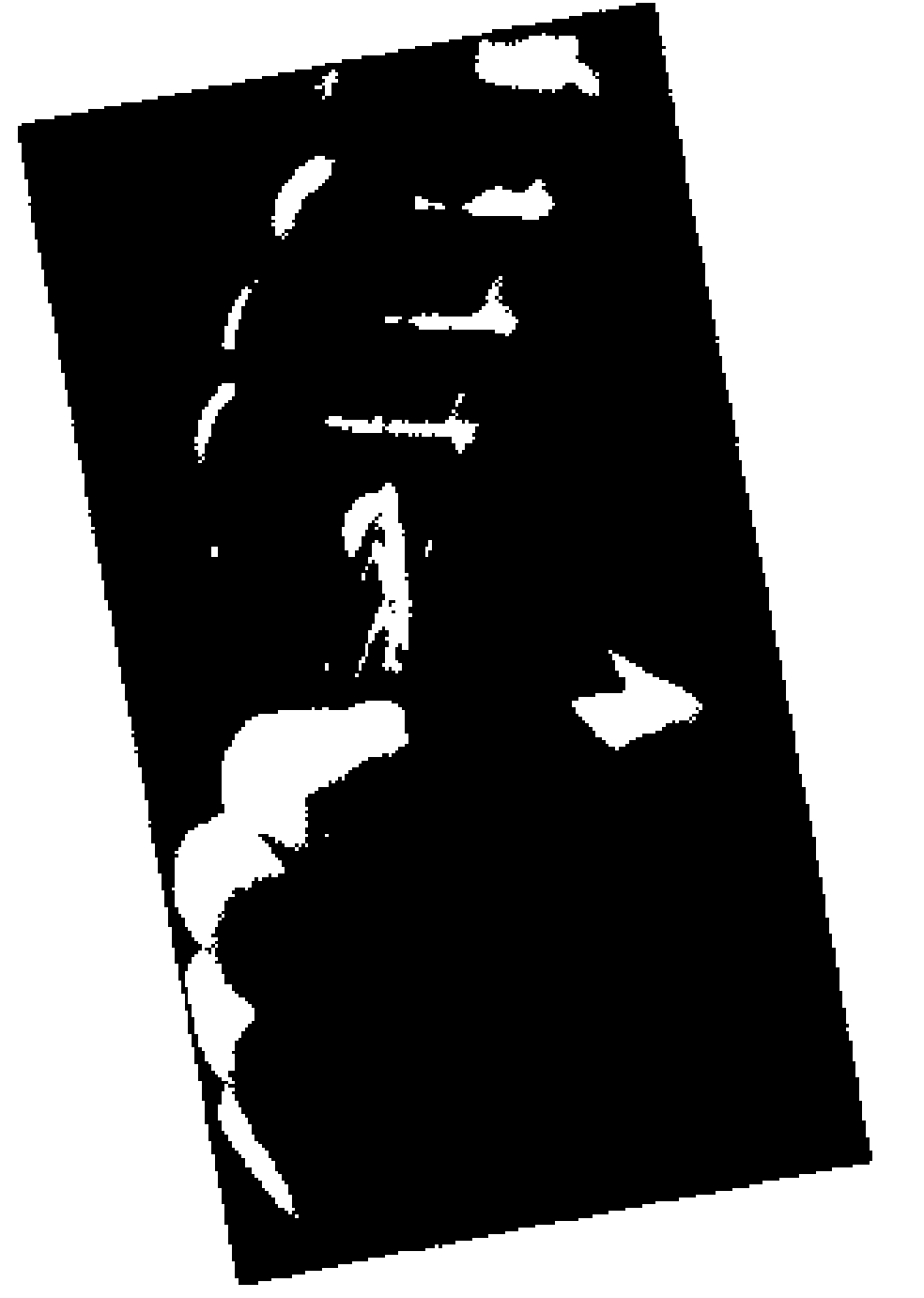
ΚΟΔΡΙΓΚΤΩΝΟΣ 11Β

ΜΗ ΧΑΣΕΤΕ ΑΥΤΟΥΣ ΤΟΥΣ ΔΙΣΚΟΥΣ

ΜΠΑΜΠΗΣ ΓΚΟΛΕΣ
ΤΙ ΘΑ ΓΙΝΩ ΕΓΩ ΧΩΡΙΣ ΕΣΕΝΑ
Ο μοναδικός ερμηνευτής και ανανεωτής του αυθεντικού
ρεμπέτικου τραγουδιού.

Από
ΦΑΛΗΡΕΑ

Ross Daly

ROSS DALY
Για μας ο πιο ενδιαφέρων μουσικός δίσκος της Χ
Μια ολοκληρωμένη μουσική πρόταση για την μου
Ανατολής.

ΝΙΚΟΣ ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ
ΚΑΝΟΝΑΚΙ

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΑ ΔΕΞΙΟΤΕΧΝΕΣ F

ΝΙΚΟΣ ΣΤΕΦΑΝΙΔΗΣ
ΚΑΝΟΝΑΚΙ
Ο μοναδικός δίσκος στην Ελληνική δισκογραφία με κανο-
νάκι με τον κορυφαίο Νίκο Στεφανίδη

Αυθεντικά Ρεμπέτικα
της Αμερικής

ΑΥΘΕΝΤΙΚΑ ΡΕΜΠΕΤΙΚΑ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ
Ένας δίσκος που έρχεται να φωτίσει περισσότε
ρίεργη και γοητευτική ιστορία του Ελληνισμού
ρική.

ΝΕΕΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΕΣ

ΖΙΓΚ-ΖΑΓΚ ΠΛΑΝΟΔΙΟΙ ΕΡΩΤΕΣ
ΝΙΚΟΣ ΜΗΛΙΩΝΗΣ
ΒΑΝΕΣΣΑ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΡΩΤΑ

ΔΙΣΚΟΙ - LYRA - ΤΑΙΝΙΕΣ

ΟΙ ΕΠΙΤΥΧΙΕΣ ΤΗΣ ΧΡΟΝΙΑΣ

ΝΙΚΟΣ ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ

«Μέσω νεφών»

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΗΣ

«Όχι πιωγυρίσματα»

Λ. ΚΟΚΟΤΟΣ-Φ. ΛΑΔΗΣ

«Το ποτάμι»

Τραγ. Ε. Τσαγκαράκη
Κ. Λεοντίδης & η Σ. Μπέλου

ΙΣΙΔΩΡΑ ΣΙΔΕΡΗ

«Ερωτικές κόντρες»

ΓΛΥΚΕΡΙΑ

«Μάτια μου»

**Σ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
ΒΙΚΥ ΜΟΣΧΟΛΙΟΥ**

«Στους ανήσυχους δρόμους»

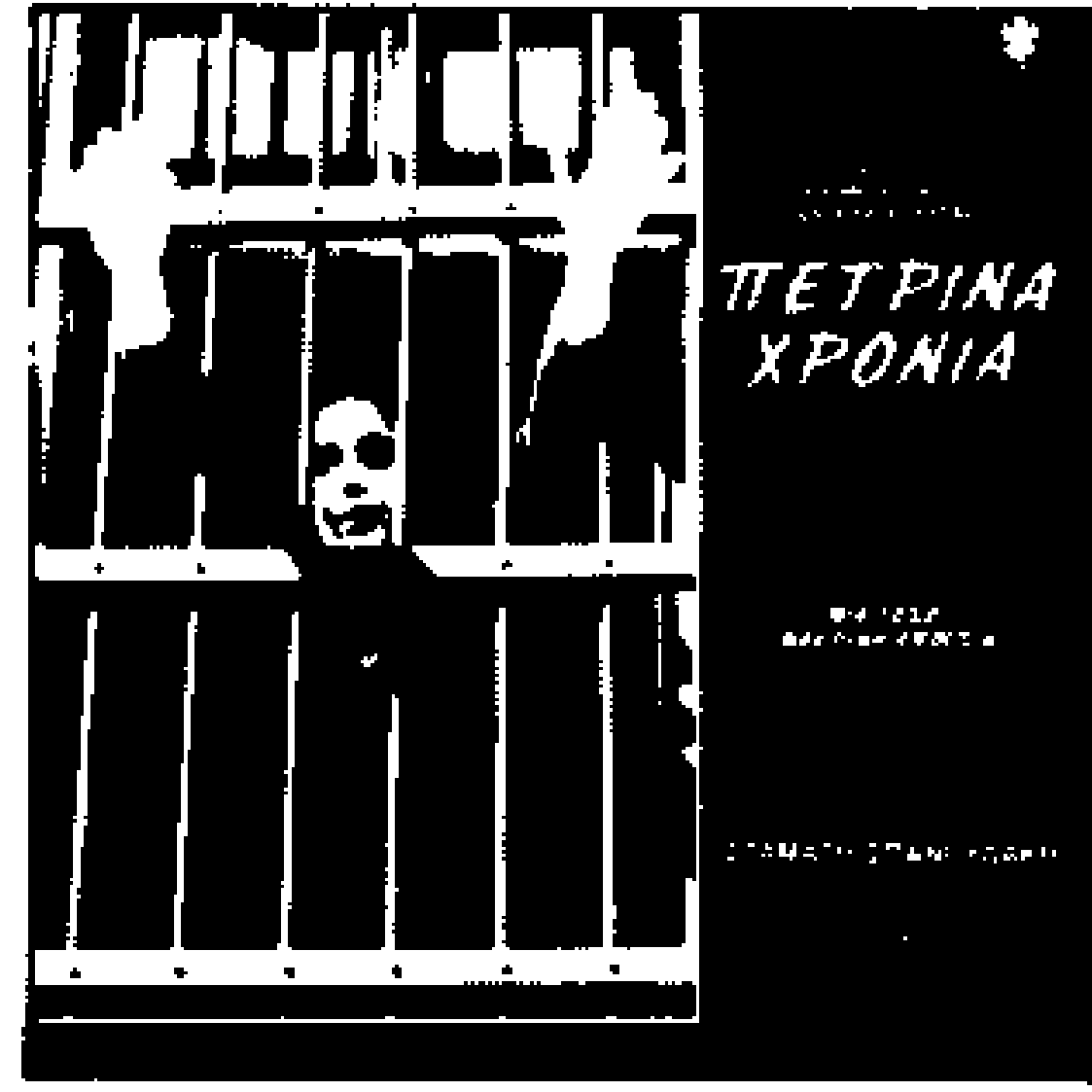
**ΜΙΜΗΣ ΠΛΕΣΣΑΣ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΤΣΑΡΟΣ**

Μουσική συνάντηση 2

Τραγ. Γ. Δημητράς
Π. Ξενάκη, Κλεοπάτρα
Α. Ζαφειρόπουλος

ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΣΠΑΝΟΥΔΑΚΗΣ ΓΙΑΝΝΗΣ ΖΟΥΓΑΝΕΛΗΣ

«Πέτρινα χρόνια»

«Σουξέ»

**ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΣΠΑΝΟΥΔΑΚΗΣ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΑΡΒΑΝΙΤΑΚΗ**

«Κοντραμπάντο»

ΜΑΚΗΣ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΠΟΥΛΟΣ

«Ραγισμένα μάτια»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΓΙΟΚΑΡΙΝΗΣ

«Αυτόγραφο»

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΨΑΡΙΑΝΟΣ

«Με ποθείς και μ' απωθείς»

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

«Η θρησκεία μου είσαι εσύ»
Ν. Ιγνατιάδης-Α. Παπαδημητρίου

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΓΕΡΜΑΝΟΣ

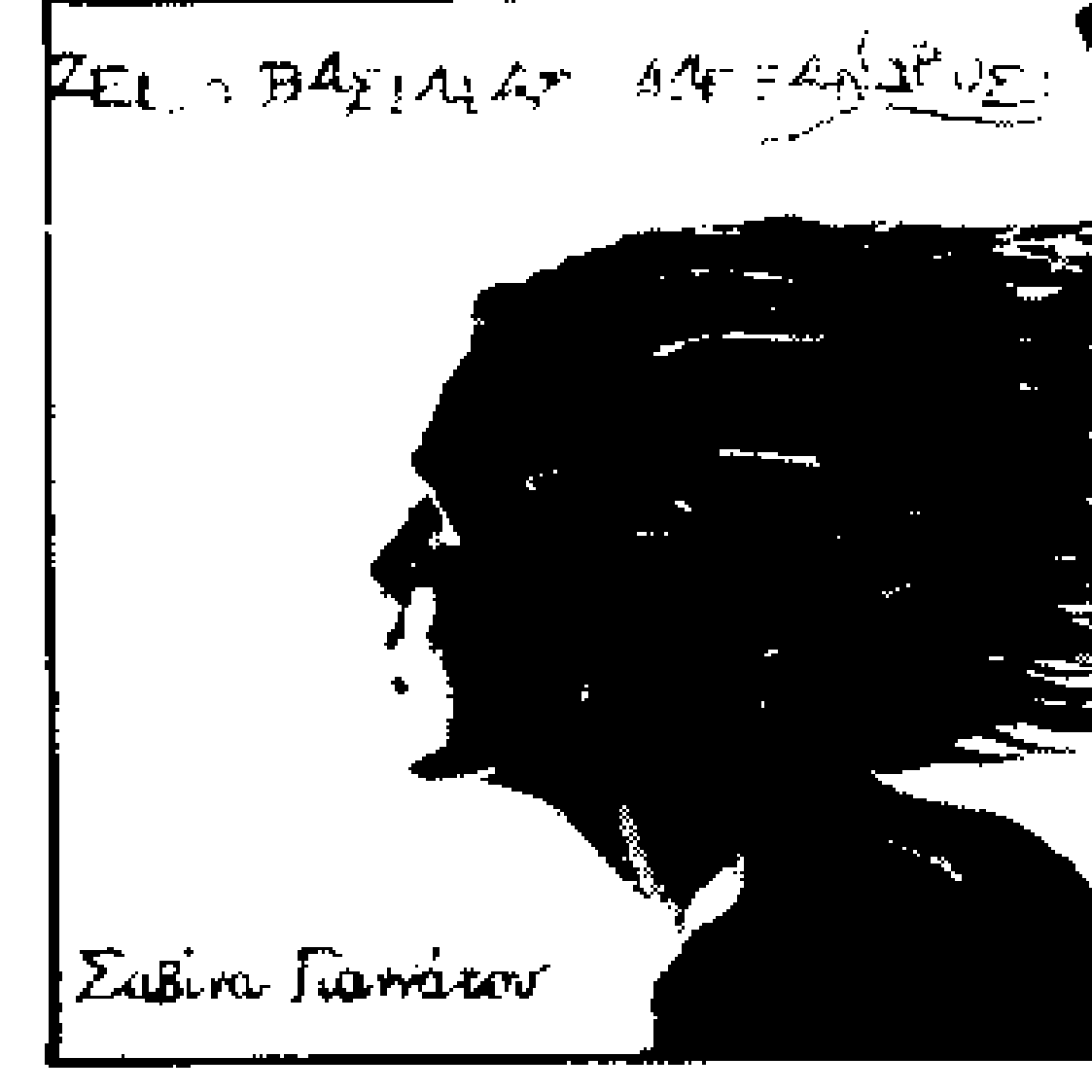
«Ζωντανή περιπέτεια»
Ζωντανή ηχογράφιση από
το θέατρο Λυκαθέττου

ΛΕΝΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ

«Λεπιδόπτερα»

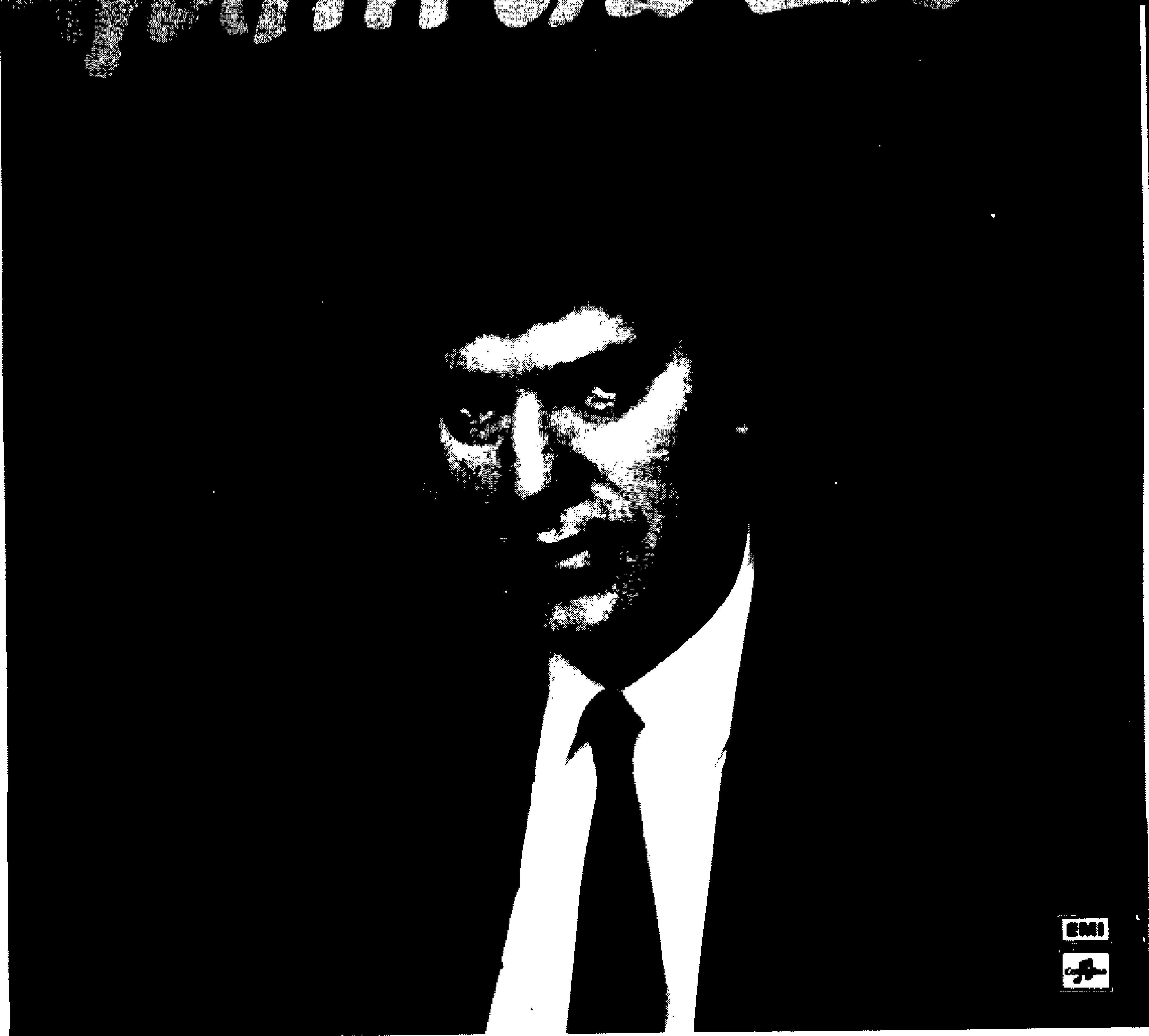
ΣΑΒΙΝΑ ΓΙΑΝΝΑΤΟΥ

«Ζει ο βασιλιάς Αλέξανδρος»

ΧΡΗΣΤΟΣ ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ ΛΕΥΤΕΡΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Χρήστος Νικολόπουλος

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΒΕΛΗΣ

Ο Λαϊκός δίσκος της χρονιάς

από την

ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΤΕ ΤΗΝ ΤΕΛΕΙΟΤΗΤΑ

COMPACT
dISC
DIGITAL AUDIO

Technics

ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ
ΤΗΣ ΜΟΥΣΙΚΗΣ
ΣΗΜΕΡΑ

ΖΗΤΑΤΕ ΠΑΝΤΑ
ΤΗΝ ΕΓΓΥΗΣΗ
ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΛΛΗΝ ΟΔΗΓΙΕΣ
ΧΡΗΣΗΣ ΤΗΣ ΒΙΑΝΕ

ΑΘΗΝΑ: ΣΟΛΩΜΟΥ 39 • 106 82 • ΤΗΛ. 3609.621 ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: Β. ΟΛΓΑΣ 253 • 546 56 • ΤΗΛ. 429.141